

Král Alexander mocný bieše,
ten všeccko zvěděti chtieše,
co kde koli v moři stálo
i v povětří co se dálo.

Válel s Dariášem mnoho,
chytří jest lstí přemohl toho.
Kam se dělí? Smrtí sešli,
však s sebou zbožie nenesli.

Krásný Paris i Helena,
ta jest byla krásná žena,
těma krása nespomohla,
zbytí jsta smrti nemohla.

Musiliť jsou na smrt jíti,
jiež sami nemuožem zbýti.
Auvech, smrti žalostivá,
že nejsi nic lítostivá!

Nelituješ i jednoho,
ani toho ni onoho.
Ti cesaři i ti králi,
každý by dal za se táli

tobě, Smrti, vše své děti,
by dala na světě býti;
stříebro, zlato dal by z domu,
by dala věčný život tomu.

Přijde smrt z své vlastní moci
jako zloděj o puolnoci:
tuť nejedno srdce zkvílel,
když tělo s duší rozdělí.

Tu se sejdú všichni přátelé
na tom tak hříšném rozdielé,
všichni spolu pyčíc jeho
jako přieteles milého

a řkúc: Náš přítelí milý,
kam se děly tvé vše síly
i vše tvá rozličná krása,
již jsi měl z dávného časa?

Kam se děli tvoji vlasi,
tvoji pobíjení pasí?
Kam se děli tvoji koni,
jenž jsou byli ryzí broní?

Kam se dělo tvé bíelé tělo?
Toť již leží ožlutělo.
Tu plakavše do nerody
na ti na umrlčí hody!

Povědě vám, staré děti,
kam se jest nám všem podietí:
Vezmúc i nesú ku hrobu
takéž muže jako vdovu.

Leč buď ciesař, leč pastucha,
již netřeba děle rúcha
než tři lokty každému
plátina člověku umrlému.

Vezmúc tělo tam v hrob vloží,
duše na milosti boží.
Bude-li Bohu dobře slúžil,
bude toho dobře užil.